

forum studențesc

● revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din centrul universitar timișoara ● nr. 7 (93) mai—iunie 1984 ● 16 pagini ● 3 lei ●

PATRU DECENII DE
LIBERTATE ȘI LUMINĂ

PĂMÎNT — FLOARE, SPIC ȘI TIMP

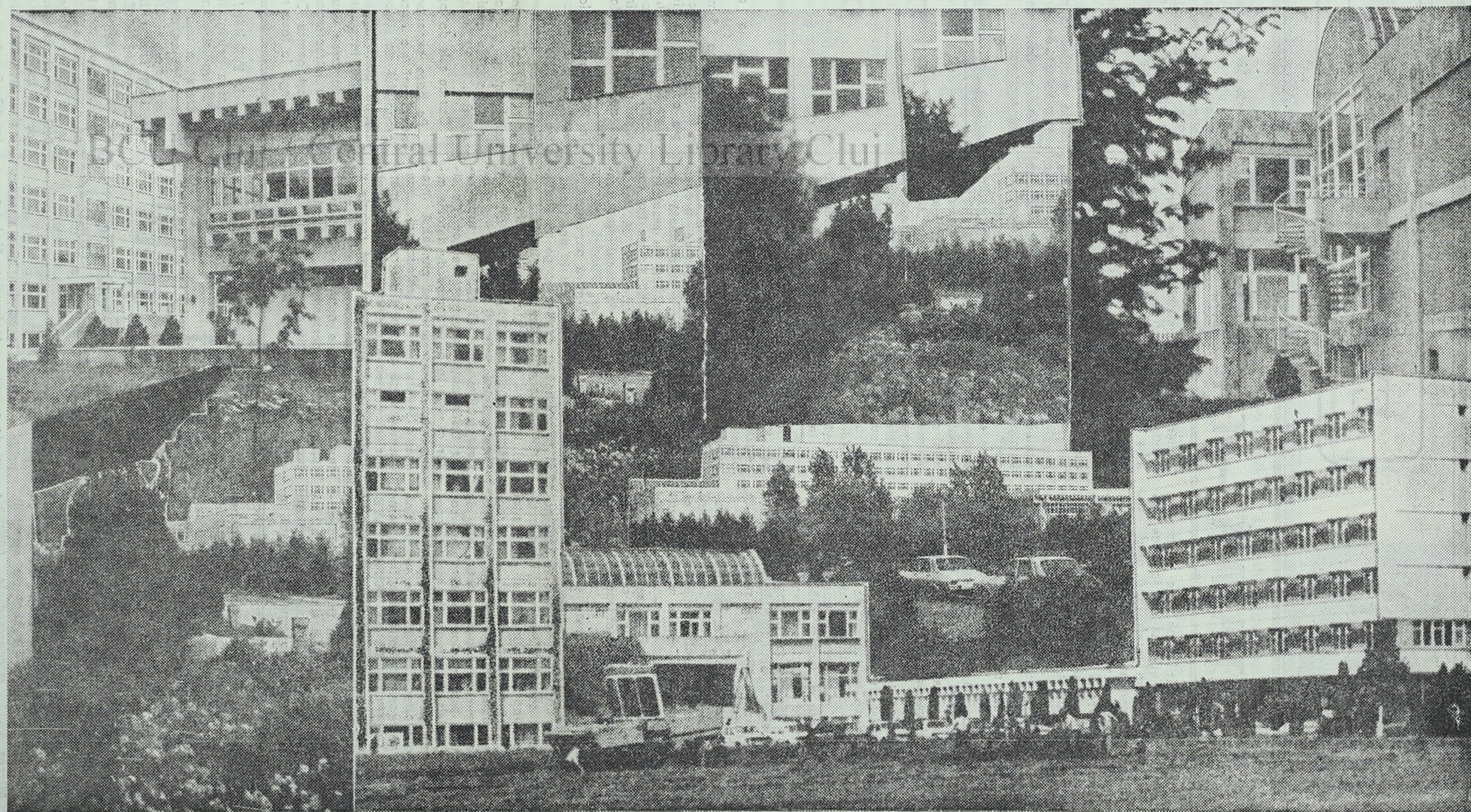
Clădirile desprinse parcă dintr-o lume marină (bijuterii din scoici sidefii, neasemuit de albe, sprijinind solid trupul albastru de văzduh) vestesc existența oazei de lumină.

Într-un trup de coral se zămislește arta folosirii acestui pământ cultivat cu trudă, în care bobul de grâu a fost ridicat spre soare și întrebat „Ce vei fi?” sau spunându-i-se „Asta trebuie să fii!” și îngropat apoi tot cu atita trudă, îndoială și speranță ce să-și afle menirea în răunchii pământului pregătit să nască.

Și dacă aici, la capătul unui oraș cum este Timișoara, înveți cum să ari pământul, cum și cu ce să-l hrănești și mulțumit să-ți sădești pe spinarea lui fărîma de ființă care va da rodul, să știi ce să faci cînd aștepti și cînd sperî, să știi să mîngii pletele verzi ale trudei tale, să știi să-ți culegi roadele și să le dai alor tăi, atunci Institutul Agronomic este o oază de lumină ce se numește Cunoaștere-Știință-Artă.

O investiție uriașă de muncă urecută și viitoare, investiție uriașă de materiale, de răbdare și perseverență ce-și încrustează adînd amprenta în trupul fiecărei generații de agronomi; pentru că adevărata zestre, adevărata bogăție a acestei Alma Matei sînt Ei, cei care mîine, undeva pe „frontul” mereu fertil al acestei țări, vor ajuta pământul să nască, să devină floare, apoi spic și să hrănească.

MIOARA OLARU ■

PATRU DECENII DE LIBERTATE ȘI LUMINĂ

Izbînzi ale celor patru decenii de libertate și lumină

A fost prima instituție de învățămînt superior creată din inițiativa P.C.R. și una din primele creații ale regimului de democrație populară. Data înființării: 30 iulie 1945. La început, doar ca Facultate de agronomie, în cadrul Institutului politehnic. Pînă în 3 iulie 1948, cînd, prin decret, s-a transformat în institut de sine stătător, funcționînd (pînă în 1980) în localul din Splaiul Tudor Vladimirescu. I.A.T. a apărut într-un moment în care înființarea învățămîntului agricol se impunea ca deziderat major pentru formarea de cadre ingineresti fără care nu se putea concepe transformarea socialistă a agriculturii și construirea noii societăți. Perioada 1948—1955 se caracterizează printr-o dezvoltare rapidă fundamentată pe satisfacerea cerințelor de pregătire și perfecționare a specialiștilor din domeniul agriculturii, perioadă în care instruirea practică a studenților s-a realizat la Podul Mogoș și în care calitatea pregătirii teoretice, practice și ideologice a studenților, rezultatele activității științifice a cadrelor didactice și a studen-

ților au impus învățămîntul agronomic timișorean prin competență și autoritate, depășindu-și încă din primii ani complexele inerente începutului.

1955: Facultatea de zootehnie (înființată la Arad în 1948), împreună cu S.D.E. Ceale sînt integrate I.A.T., care funcționează deci în continuare cu două facultăți. Noile cerințe ale agriculturii impun însă reorganizarea învățămîntului superior agronomic. În 1962 Facultatea de zootehnie se transformă în facultate de medicină veterinară, la dispoziția acestei facultăți

științifice și instruirii în condiții de producție a studenților.

În 1972 se alocă fonduri pentru construirea, pe etape, a noului institut agronomic timișorean. Apar astfel noile spații de învățămînt, biblioteca, patru cămine cu 1400 de locuri, cantina, complexul sportiv, o sală polivalentă cu 350 locuri, două amfiteatre, clubul studentesc. Toate însumînd nu mai puțin de 50.865 m².

Investițiile au crescut în ultimii 20 de ani practic de 10 ori. Rezultatul este evident: modernul complex de clădiri din Calea Aradului, o Stațiune

Institutul Agronomic Timișoara

fiind pus încă un local în str. Aries. În 1968 se reînființează secția de zootehnie.

Congresul al IX-lea al P.C.R. a însemnat și pentru Institutul agronomic timișorean un moment de răscruce, el fiind printre cele dintîi institute de învățămînt superior dezvoltate de aici înainte pe baza ideilor și indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului. Astfel, în 1967 institutul i s-au afectat 208 ha de teren agricol pentru înființarea și organizarea unei Stațiuni didactice experimentale, necesară cercetărilor

didactică experimentală cu 1704 ha teren arabil, 14 ha pomi și vie, 1 ha sere și 5 ha solarii, adevărată unitate etalon a agriculturii socialiste, cu producții care s-au soldat anual cu beneficii de peste 4 milioane lei, o excepțională bază materială. Biblioteca institutului deține peste 250.000 de publicații în mai mult de 10 limbi, în valoare de peste 3.600.000 lei. Contractele de cercetare totalizau la sfîrșitul anului bugetar trecut 3.625.000 lei (în 1973, cînd s-a inițiat sistemul de cercetare pe bază de contract, ele însumau abia modesta sumă de 331.000 lei).

Institutul agronomic Timișoara a pregătit de la înființare și pînă în momentul de față 7.318 specialiști, dintre care 60 de absolvenți din 25 de țări poartă cu ei amintirea studenției petrecute în România și prestigiul școlii de învățămînt superior timișorene. În prezent, studiază la I.A.T. 47 de studenți de peste hotare.

Activitatea acestui prestigios institut a fost apreciată nu o dată de organele de partid locale și centrale. În 1977 ea a fost încununată prin acordarea înaltei distincții „Meritul agricol”, clasa I. Modul în care I.A.T. a răspuns înaltelei comandamente sociale ale epocii, cum a înțeles și aplicat integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția a fost apreciat de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care în urma vizitei efectuate în septembrie 1979 în institutul timișorean, a spus: „Sîntem convinși că aici, la Timișoara, sînt forțe puternice, în stare să rezolve cu succes sarcinile puse de conducerea partidului și statului, atît în ceea ce privește ridicarea nivelului general al învățămîntului, cît și pregătirea practică, participarea la activitatea științifică.”

Acesta este azi, la 40 de ani de la actul istoric de la 23 August 1944, Institutul agronomic Timișoara. Acesta este, la 39 de ani de la înființare, primul institut de învățămînt superior creat din inițiativa P.C.R.

VASILICA ANCUȚA

O IDEE-FORȚĂ A ȘCOLII SUPERIOARE ROMÂNEȘTI

Învățămînt agricol — cercetare — producție

Stațiunea didactică experimentală

Una din primele aplicări ale acestei concepții privind învățămîntul integrat în agricultură a constituit-o înființarea, în 1967, în cadrul Institutului agronomic Timișoara, a unei Stațiuni didactice experimentale. Unitatea avea la început 208 ha teren agricol, întrea suprafață fiind ocupată de loturile experimentale ale diferitelor discipline de studiu, și un plan de producție aprobat de către Ministerul Educației și Învățămîntului, încadrîndu-se astfel în categoria unităților bugetare. În anul 1975, prin Decret prezidențial, Stațiunea didactică experimentală a fost dimensionată în funcție de numărul studenților din institut, ajungînd la aproape 2000 ha teren agricol și trecînd în același timp sub o dublă coordonare: a Ministerului Agriculturii pe plan productiv și a Ministerului Educației și Învățămîntului pe plan tehnologic. Totodată, s-a operat o reorganizare a unității în trei ferme (zootehnică, horticolă și culturi de cîmp) împărțite pe sectoare de activitate. Fiecare sector este condus de un cadru didactic, sub îndrumarea căruia se desfășoară atît procesul productiv cît și cercetările științifice pe bază de contracte.

Performanțele la care a ajuns această „unitate agricolă a studenților” fac ca S.D.E. să fie conside-

rată un „etalon” al agriculturii socialiste din această parte a țării. Astfel, în 1983, stațiunea a ocupat locul I la cultura florei soarelui (3240 kg/ha), locul II la orz și grîu cu producții de 6073 kg/ha, respectiv 5800 kg/ha. La cultura porumbului s-a reușit obținerea unei producții de 8100 kg boabe/ha. Ferma zootehnică a obținut anul trecut 3800 litri de lapte pe cap de vacă furajată, fiecare animal aducînd beneficii de circa 3000 lei. În acest an se speră (și există premise ca speranțele să devină realitate) atingerea unei producții medii de 4400—4500 litri de lapte. La rîndul său, sectorul ovine se situează pe primul loc în județ la producția de lînă (8,2 kg pe cap de oaie tunsă). În ansamblu, S.D.E. și-a îndeplinit planul de producție pe anul 1983 în proporție de 110 la sută, cu un beneficiu de aproximativ 5.000.000 lei.

Trebuie recunoscut că o bună parte din meritele acestor rezultate revine studenților omniprezenți în toate sectoarele de activitate ale stațiunii, participînd la toate treptele procesului tehnologic, de la munca de cercetare, pînă la munca fizică, de rutină.

VASILE RUSZ

Mult stimat tov. Rector,

Vă rog să mă scuzați că vă deranjez prin această scrisoare, dar vreau să vă mulțumesc pentru frumoasa primire, pe care ne-ați oferit-o în Institutul Dvs.

Ziua de 28 sept. 1983 n'am s'o uit niciodată! Ea e cea mai fericită zi din viața mea, fiindcă după 40 de ani ne'am revăzut aproximativ cu toți colegii, din nou am fost la Timișoara și parcă ne'am întors în tinerețe. V'am cunoscut și pe Dvs. și Institutul agronomic minunat.

Eu repet: trebuie să fiți fericit și mîndru că sunteți rector la cel mai bun Institut din lumea.

Eu nu exagerez, asta e adevărul. Din 51 de studenți care am absolvit în 1943, numai unu nu s'a realizat bine, dar 50 ne'am realizat bine în viață. Și am aplicat ce am învățat din profesorii noștri minunați și excelenți de bine pregătiți. Tot ce am învățat de la ei am aplicat în practică și toți am fost la posturi răspunzătoare. E mult de atunci! Viața noastră a trecut repede și ne rămîne ultima perioadă a vieții. Nu regret pentru nimic, mai ales cînd am văzut ce Institut frumos ați clădit și ce bine amenajat, vîd că nu stați pe un loc, ci mergeți înainte cu pași repezi. Și așa trebuie

Scrisoare deschisă

Mult stimat tov. Rector,

Vă rog să mă scuzați că vă deranjez prin această scrisoare, dar vreau să vă mulțumesc pentru frumoasa primire, pe care ne-ați oferit-o în Institutul Dvs.

Ziua de 28 sept. 1983 n'am s'o uit niciodată! Ea e cea mai fericită zi din viața mea, fiindcă după 40 de ani ne'am revăzut aproximativ cu toți colegii, din nou am fost la Timișoara și parcă ne'am întors în tinerețe. V'am cunoscut și pe Dvs. și Institutul agronomic minunat.

Eu repet: trebuie să fiți fericit și mîndru că sunteți rector la cel mai bun Institut din lumea.

Eu nu exagerez, asta e adevărul. Din 51 de studenți care am absolvit în 1943, numai unu nu s'a realizat bine, dar 50 ne'am realizat bine în viață. Și am aplicat ce am învățat din profesorii noștri minunați și excelenți de bine pregătiți. Tot ce am învățat de la ei am aplicat în practică și toți am fost la posturi răspunzătoare. E mult de atunci! Viața noastră a trecut repede și ne rămîne ultima perioadă a vieții. Nu regret pentru nimic, mai ales cînd am văzut ce Institut frumos ați clădit și ce bine amenajat, vîd că nu stați pe un loc, ci mergeți înainte cu pași repezi. Și așa trebuie

scrisoarea deschisă... Dumneavoastră ca rector știți bine asta și mult ați făcut. Nici comparație nu poate să se facă între Institutul agronomic de astăzi și cel în clădirea veche în care am învățat noi, în fosta școală primară pe malul Begei. Dar să știți că asta vă obligă mult. Voi trebuie să dați tot ce știți la studenții, așa că terminînd Institutul Dvs. bine pregătiți să se realizeze cu succes în viață.

Sunt sigur că așa va fi. Sunt sigur că aveți cadre didactice bine pregătite și că absolvenții al Institutului agronomic din Timișoara întotdeauna vor purta drapelul sus, ca cel mai bun Institut din lumea, din care ies cadre numai bine pregătite.

Vouă, tov dr. ing. prof. Duvlea Ilie, familiei Dvs., precum și întregul corp didactic, vă rog să primiți din țara trandafirilor, din poporul bulgar frate și de la mine și întregă familia mea multe salutări și complimente.

Cu multă stimă și multă dragoste,
Cu drag
Ing. OSTROVSCHI NICOLAE

TIMIȘOARA — DEVA ȘI RETUR CU CENACLU „E”

„— Gataaaa! La locuri, repede ... microfonul.”
Din spatele cortinei se aude o voce:
„— Stimați spectatori, ne pare rău că spectacolul nu poate începe, dar doi dintre membrii cenaclului au plecat acum două zile din Timișoara și încă nu au ajuns, dar, extraordinar!!! ... tocmai apar, uitați-i ce dărâmați sint, e cald, e foarte cald, nu a plouat de mult timp, băieții duc lipsă de apă...”

„— La care genunchi spuneai că ai apă?”
„CORTINAA!!!”

Din an în an sosim mereu
La voi cu suflet bun.
E tot mai scump, e tot mai greu,
Da-i obicei străbun.

Am revenit la voi cu drag,
Ardealul ne-a chemat.
Și-acum pășesc al vostru prag
Studenții din Banat.

E primăvară și e joc
Și totul a-nflorit,
Deveni vă spunem mult noroc
Și bine v-am găsit.

Cam așa începeau spectacolele Cenaclului E.

* * *

Profitând de „forma” artiștilor, proaspăt ieșiți din Festivalul „Mărțișorul studențesc”, ne-am hotărât să reedităm experiența anului trecut, inițiind un nou turneu la Deva, tradiționalul „Turneu de primăvară” al formațiilor artistice ale Facultății de Electrotehnică.

Ne-am angajat apoi în mecanismul de organizare, în care fiecare pas a trebuit să respecte un algoritm riguros. Alcătuirea programului, vizionarea spectacolului, adresele spre viitoarele noastre gazde, toate trebuiau făcute la timp, pentru a obține efectul scontat.

* * *

„Sinteți toți?” a întrebat nea Sandu. „Da”, a răspuns un cor de glasuri și „caravana” a pornit încet, încet (uneori puțin mai repede) spre Lugoj. „Aici, am pătruns în sală împovărați de microfoane, tobe, boxe și instrumente. Și după un spectacol care a fost apreciat, dar după părerea noastră putea fi mai bun, ne-am reîntors în autocarul tixit, pornind spre locul marilor împliniri ale „Clubului E”. După o zi cu două spectacole consecutive (epuizante) am urcat la „Căprioara” pentru a ne relaxa ... jucând fotbal. A urmat apoi al treilea spectacol adresat venitorilor. Și dacă în drum spre Deva am făcut un mic popas la hanul „Ana Lugojana”, unde am sorbit un pahar de ... citronadă (berea lipsea cu desăvârșire), la întoarcere ne-am oprit din goana noastră nebună la „Valea lui Liman”, ne-am privit în ochi și ne-am spus „Bravo!”.

Au fost 3 zile de muzică, dans și voie bună,

atît pentru spectatori cît și pentru actori. Dar în spatele spectacolelor se află ore și ore de muncă. De fapt acest turneu a început mult mai devreme; mai precis din toamnă, cînd Gheorghe Codruș și Alexandru Fluieraș, renunșînd la multe, au pregătît excepțional partea tehnică. Și munca lor nu a trecut neobservată. A fost primul turneu cînd obișnuitele microfonii și alte defecțiuni au absentat total din spectacole. Mai tîrziu, au intrat în febra pregătirilor și ceilalți membri ai cenaclului, care au pregătît și realizat un spectacol cel puțin la nivelul celui de anul trecut, despre care s-a zis că a fost excepțional.

* * *

Joi, 19 aprilie 1984, eliberat de grija seminarului de miine și a VP-ului de săptămîna viitoare, am pornit în drumul nostru anual spre glorie. Prima escală a fost la Lugoj despre care aflăm de la prietenul nostru de suflet I. T. Morar că se pronunță cu accentul pe ultima silabă. L-am pronunțat și noi așa în cursul spectacolului dat aici, dar cu toate acestea, parcă totuși „showul” nostru nu a prins chiar atît de puternic ca în alte dăți. Poate nu eram nici noi destul de încălziți, primul spectacol e întotdeauna mai slab, așa se întîmplă și la case mai mari. Dar nu ne-am descurajat, dovadă că am mers mai departe pe itinerarul stabilit. Imediat ce ajungi într-un oraș nou ești tentat să-i pui o etichetă. Așa cum Tirgu Jiu e orașul lui Brîncuși, Arad orașul lui Labiș, Craiova orașul lui Balaci și Cămătaru, Deva ... dar cum să-i spunem Devei? Am putea să-i zicem orașul gimnastelor sau orașul-cetate, dar privind cu atenție în autocar ne-am dat seama că e și orașul care a dat Timișoarei și Facultății de Electrotehnică pe Carina Carasiniu, pe Monica Crăciunescu, deci ar trebui să-l numim: Deva — orașul fetelor frumoase. Și poate acesta este motivul principal pentru care Cenaclul a revenit întotdeauna cu plăcere la Deva.

* * *

Am avut în aceste zile, pe lîngă satisfacția unei clipe de intensă trăire sufletească și confirmarea faptului că atmosfera studențească timișoreană face ca în grădina tinereții spirituale a Lugojului și Devei să înflorească în fiecare primăvară tot mai mulți muguri.

Vrea să profit de această ocazie pentru a mulțumi cadrelor didactice și elevilor Liceului „Decebal” din Deva pentru căldura cu care ne-au primit, pentru bunăvoința cu care și-au adus aportul la reușita acestui turneu.

* * *

Dorin Radu, fostul președinte al Consiliului A.S.C., a început primul spectacol la Deva cu urarea: „Noi sintem studenți la Electro în Timișoara, ceea ce cu drag vă dorim și vouă”, care a cîștigat pe loc publicul. Spectacolul de sîmbătă seara, indiscutabil cel mai reușit a Cenaclului, a constituit o surpriză plăcută pentru tinerii deveni care au cunoscut aici și acum, împreună cu noi, gustul și culoarea studenției. Acesta (spectacolul de sîmbătă) a mai avut un element inedit, fiind ultimul spectacol al T.T.-ului în actuala formulă, deoarece Tudor Tolea, Ioan

Demeni și Titi Talpoș vor ieși la pensie din cauza vîrstei, după o activitate neîntreruptă de 5 ani în slujba umorului. Au fost sîrbătoriți în cadrul festiv după încheierea ultimului lor spectacol, acasă la Dorin Pîcu, organizatorul turneului.

A fost cel mai fructuos turneu din istoria clubului E: 2400 de spectatori în trei zile de specta-

cole. E mult, e puțin? Oricum, considerați această performanță ca fiind edificatoare pentru nivelul la care se face activitate culturală la Electro.

Anul acesta, o mare și consistentă parte din membrii Clubului „E”, vor absolvi facultatea. Este momentul să le mulțumim pentru că în anii lor de studenție au investit o parte din sufletul lor în acest „Club „E”, făcînd ca această noțiune să capete viață, să pulseze în inimile noastre, să se transforme dintr-o simplă tradiție într-o stare de spirit.

P. D.

Printre proverbe

Cel mai „bătrîn” dintre ei are 20 de ani. Răspund la apelative ca Moică, Baniță, Maioru — cel puțin acestea au apărut, alături de numele reale, în documentele procuraturii și miliției. Ocupația favorită: furtul. Pe parcursul a mai multe luni ale anului trecut „gașca” lui Marinică Nicola (17 ani), a operat în urbea noastră. S-ar putea pune întrebarea: ce avem noi cu ei?

Atenția ne-a fost atrasă de un aliniat al unui document al Miliției municipiului Timișoara, care sună așa: „În ziua de 19.09.83, inculpații au forțat ușile camerelor 401 și 426 din Căminul studențesc 2 MV, de unde au furat mai multe obiecte și articole de îmbrăcăminte.” Urmează o listă cu nume de studenți, în dreptul fiecărui menționîndu-se dacă prejudiciul adus lor de tinerii hoți a fost sau nu recuperat. Suma nerecuperată se ridică la ... 8.300 lei. În ziua respectivă numărul celor care „vizitau” de zor camerele era destul de mare, „trupa” desfășurîndu-se în plin. Cum a fost posibil? (A doua probabilă întrebare.) Înțelepciunea populară dă un răspuns adecvat: „Iac să fie, că broaște...”. Modalitățile specifice de „exprimare” a potențelor junilor s-au desfășurat însă la diapazone multiple: biciclete (strălucitoare sau nu, n-a avut importanță, important este că au fost luate la rînd rastelele Universității, Electrotehnicii și Mecanicii), portmonee (aveau predilecție pentru perimetrul tramvaiului 6), un chioșc (cel de la intersecția Michelangelo, adică nu departe de locul de unde furau biciclete...), apoi o braserie (a ștrandului Termal). Trecerea în revistă (așa vine vorba) a tuturor isprăvilor grupului de minori se încheie la un ... sertar, da, un sertar de unde „șeful” insistă să fure banii unei florărese. De acolo însă au fost nevoiți — ex abrupto — să-și încheie „vizitele”, evident, fără flori.

În final, s-ar părea că o morală transcrisă sub forma proverbului cu oul și cu boul ar fi suficientă. Am scris „morală”, deși ceea ce tocmai ați lecturat e departe de a fi o fabulă. Ca omonim, cuvîntul poate fi însă folosit cu succes și pentru ceea ce li s-ar cuveni (printre altele) unora (altora) de serviciu/deserviciu la porțile căminelor noastre. Pentru că iată, „casa nemăturată, musafiri așteaptă”...

LUCIAN RISTEA

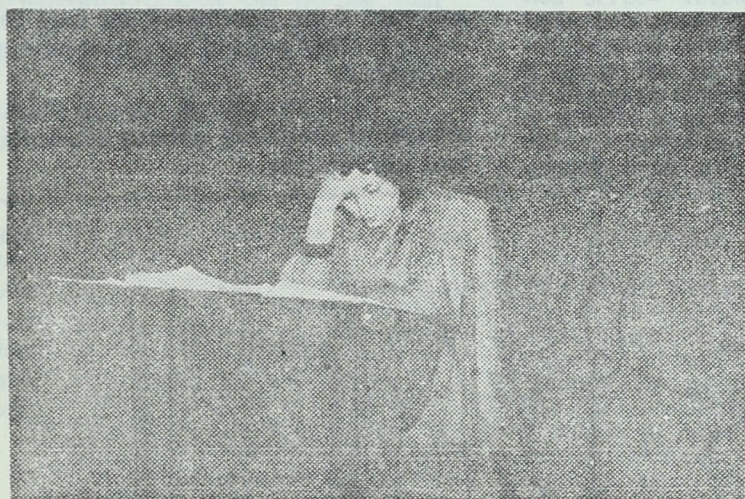
● SESIUNEA, DINTR-UN UNGHI ASCUȚIT ●

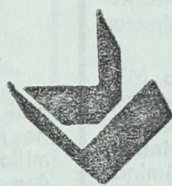
* O ZI DE SESIUNE * O ZI DE SESIUNE *

Senzaționalul nu există. Sau, dacă vrei, totul – atunci când privești dintr-un unghi ascuțit – este senzațional. Lumina, aerul, iarba, oamenii, privirea. Sesiunea. Evident, sesiunea. Mereu surprinzătoare. Agasantă. Inutilă. Bună de aruncat la coșul cu suveniruri de la Băile Căciulata. Pricină de tensiune, studiu nocturn, cafele, cursuri copiate pe nerăsuflăte, lamentații, eșecuri latente, coșmaruri, insomnii, reportaje și fotoreportaje. Pricină de bucurie,

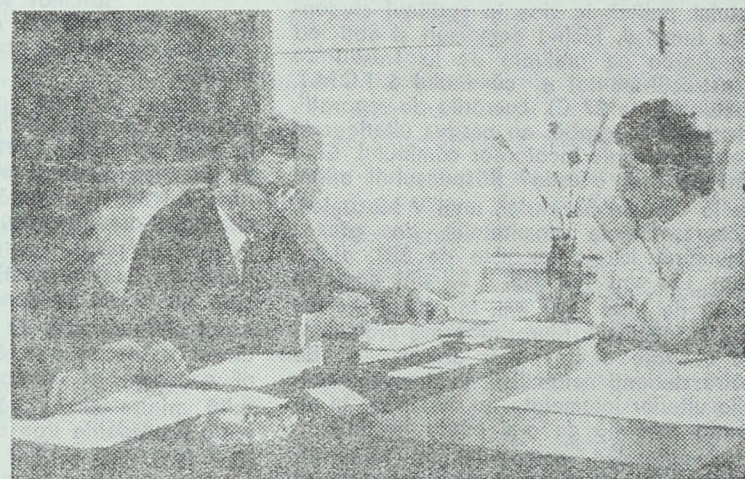
de succese, de luptă, de încăpăținare, de „Bănățeana”. Diversitate halucinantă, subiectul de totdeauna al revistelor studențești, gazetelor de perete, și birfelor de colț, sesiunea se refuză oricărui coerențe demonstrativ-gazetărești. Și totuși, neliniștiți de invulnerabilitatea ei, îndrăznim să-i întindem o capcană. Nu-i mai cerem nici o definiție, nici un bilanț, nici un portret, nu-i cerem decât o zi. Afiț. O zi. Ce poate însemna, așadar, O ZI DE SESIUNE?

Poate singurătatea lecturii. Truda. Amfiteatrele goale, acum aproape inutile. În adânc, așteptarea.

Poate coridoarele ultimelor emoții. Senzația că nu mai știi nimic. Ai învățat zadarnic, nu te mai ajută mintea, te-ai ramolit, o să pici, o să pici, o să pici.

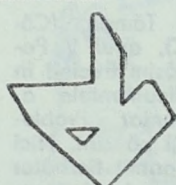
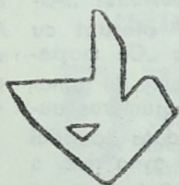
Poate clipele în care răspunzi. Interminabile, cu un miros de flori, vară, oboseală și încă ceva. Clipele în care ești întrebat, șovăi, apoi îți pui, tu însuși, întrebări capitale („Cum dracu' am putut să trag tocmai subiectu' ăsta?!”), timpul nu există, există, fir-ar să fie, numai biletul și profesorii, parcă prea mulți profesori pentru un subiect atât de mic.

Poate momentul în care te ridici și nu-ți vine să crezi că s-a terminat. A fost mai rău decât la dentist. Și începi să crezi că nici n-ai picat. Cum o să pici? Numai prostii îți umblă prin cap. Încerci să zîmbești. Nu prea arată a zîmbet. Oare o să mai ajungi AFARĂ?

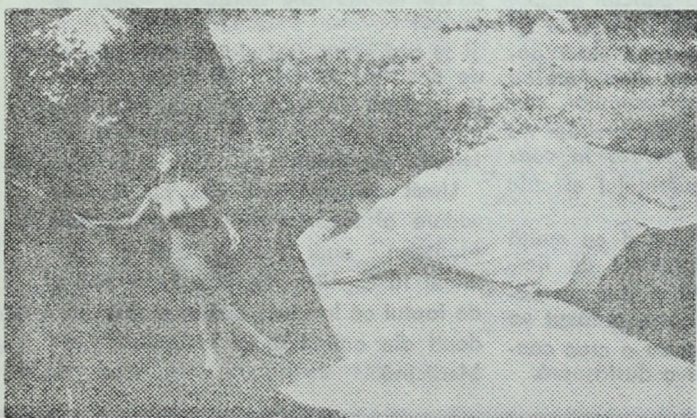
Oare mai avem spațiu pentru o poză specifică sesiunii de vară? Hai să încercăm. IACĂȚĂ!

Poate ușa închisă încet, politicos, cu un tremur ușor. Coridorul. Nu. N-ai picat. Dar ți-e teamă să deschizi indexul. Cine știe ce se poate ivi dintre filele lui?

Poate telefonul pe care îl dai după un sfert de oră. Interurban. Acasă. Cu numai două fișe, că n-ai unde să mai schimbi. Și nici timp. Da. Al trecut. Nu zece. Nouă. Cum n-ai auzi? Părinții ăștia încep să îmbătrânească. NOUĂ! Da. Nouă. De ce? N-a știut o chestie. Una mică. Putea să ia și zece, dar n-a fost să fie. Sigur, se duce la mărire de notă. Negreșit.

Examenele sînt, însă, de tot felul de feluri. Trebuie să ai...

...un pacient cuminte...

...un cal...

...o vacă...

În definitiv, într-o zi de sesiune se poate întîmpla orice. Absolut orice. Așa că ce rost mai are să te muncești la ditamai fotoreportajul. Și încă pe-o pagină!

Pagină realizată de ADRIAN IOANĂȘ (foto) și RADU CIOBOTEA (text)

COLEGII NOȘTRI DE AMFITEATRE

„DORESC CA ACASĂ SĂ REPREZINT CU CINSTE POLITEHNICA ROMÂNESCĂ”

Discuția cu Ziad Odeh M'ohd Odeh Khali (anul V CCIA) am purtat-o, nimic mai firesc, în sala de proiecte de la Facultatea de construcții. Nimic mai firesc, deoarece acum, în prag de absolvire, a-bordarea proiectului de diplomă cu maximă seriozitate conduce la petrecerea multor ore în fața planșetei și a bibliografiei.

Întrebarea pe care tocmai o pregătesem în debutul conversației cu privire la proiectul de diplomă mi este anticipată.

— Tematica abordată de mine este din domeniul betonului armat, iar lucrarea se intitulează „Bloc de locuințe cu structură de rezistență în cadre de monolit”. Momentan*) am parcurs mai mult de trei sferturi din lucrare și doresc să termin înainte de data stabilită, pentru a o revedea și a înțelege mai bine câteva lucruri de care mă voi lăsa în viitor.

— Înțeleg că în domeniul construcțiilor este o mai veche pasiune...

— Ai dreptate, pentru mine profesia de inginer constructor este cea mai frumoasă, iar faptul că am învățat-o la Facultatea de Construcții Timișoara se datorește convingerii că nivelul de pregătire de aici este cel mai înalt, iar acum, după cinci ani de muncă exigentă pot afirma că sint în stare să trec cu succes peste orice problemă legată de specificul meseriei, atât din punct de vedere teoretic, cât și practic.

— Rezultatele tale (medii peste 9) îți îndreptășesc afirmația. Vrei să-mi spui cum te-ai pregătit pentru a obține doar aprecieri favorabile?

— Eu m-am bazat numai și numai pe muncă. Am căutat permanent să fiu la zi cu materia, pentru a înțelege cursurile și seminariile din timpul semestrului. De fapt, alte interese în afara învățării nu am avut și tocmai de asta am venit de la atâția kilometri, din Iordania, pentru a mă pregăti, pentru a putea și eu să contribui la ridicarea țării mele.

— Ai întâlnit și materii mai dificile?

— Nu am considerat nicidecum o disciplină mai puțin importantă decât alta, iar interesul acordat fiecăreia în parte a fost egal. Este drept că în fiecare an de studiu au existat discipline (Analiză matematică, Rezistența materialelor, Fundații, Metal) care la prima vedere par dificile. Însă datorită stilului și metodelor de predare și abordare a materiilor din partea cadrelor didactice pot spune că noțiunile de la curs ne-au ajutat pe deplin să înțelegem totul. Și unde chiar au existat probleme, tovarășii profesori au programat consultatii de real folos. Pentru tot interesul pe care și l-au dat, le mulțumesc și pe această cale.

— Cu ce gânduri părăsești România și care sint proiectele legate de reînțărirea în patrie?

— Părăsesc România considerând că am făcut tot ceea ce trebuia să fac pentru profesia ce o voi urma, iar gândurile mele, după șase ani de viață în România, se împletesc în a mulțumi pentru condițiile de viață și învățătură ce le-am avut și a spune din inimă că România este o țară minunată, țara în care am petrecut cea mai frumoasă perioadă a vieții, țara care mi-a oferit posibilitatea de a urma o facultate, de a mă împlini sufletește și profesional. Doresc ca acasă să fiu primit cu respectul cuvenit cunoștințelor dobândite în țara dumneavoastră să reprezint cu cinste școala politehnică românească care m-a format la nivelul exigențelor de pe plan mondial.

CIPRIAN ALIC

*) Dialogul a avut loc în debutul lunii mai.

Deși ocupat cu selecția materialelor ce vor constitui noul manual de anatomie, tovarășul conf. dr. Nicolae Diaconescu a avut amabilitatea de a mă primi la o scurtă discuție cu privire la integrarea profesională a studenților de peste hotare.

— Tovarășe conferențiar, în calitate de dumneavoastră de șef al catedrei de anatomie stomatologică și de decan al anului I Stomatologie, caracterizat printr-un foarte mare număr de studenți de peste hotare, ce părere aveți despre modul în care ei se integrează în sistemul și pretențiile învățământului din România?

— Nu au fost rare cazurile când ei au avut o pregătire profesională și o comportare care cinstesc titlul de student. Personal îi simpatizez și de aceea sint exigent cu ei, exact cum este un părinte cu copiii lui.

— Multă lume afirmă că studenții de altădată erau mai buni decât cei de azi. E adevărat?

— Bineînțeles că nu, pentru că atunci când predăm în această manieră fim conștienți să nu scădăm nivelul științific...

— Atunci înseamnă că e o sarcină în plus pentru dumneavoastră...

— Desigur, dar stă în dorința noastră ca acești studenți să termine facultatea ca medici buni, recunoscuți, spre cinstea și prestigiuul țării noastre peste hotare.

— Revenim la materia predată de dumneavoastră, anatomia. La Facultatea de medicină generală ea este predată în trei semestre, în timp ce la Stomatologie în numai două...

— Recunoaștem că studierea anatomiei într-un singur an la Stomatologie nu este o problemă ușoară nici pentru studenții români. Soluția problemei constă în faptul că unele capitole de anatomie se fac mai restrinși, schimb capitolele „Cap și gât” și „Sistem nervos” se predau mai mult la Stomatologie, cerându-se insistent la examen. E un dezavantaj și

„FIECARE GENERAȚIE DE STUDENȚI DE PESTE HOTARE ARE ELEMENTE STĂLUCITE”

— E grea întrebarea pentru că și din cei care au terminat și din cei actuali sint unii studenți foarte buni, fiecare generație de studenți de peste hotare are elemente strălucite, dar și unele minusuri. Încet-încet, ei devin însă buni și foarte buni.

— Spuneți-ne cu ce probleme vă confrunțați în general?

— O dificultate o reprezintă însușirea termenilor și cunoștințelor medicale, datorită, pe de o parte, necunoașterii încă corecte a limbii române.

— Pentru a învăța o limbă străină la un nivel acceptabil trebuie ca studenții respectivi să aibă, pe lângă voință și putere de muncă, și așa-zisul „simț al limbii”, pe care omul îl are sau nu-l are din naștere. Pentru cei din ultima categorie ce ați făcut?

— Le explicăm în termeni simpli, evităm formulările complexe...

— Dar lucrul acesta nu afectează cu nimic pe colegii noștri români?

insistent la examen. E un dezavantaj și un avantaj („Stomatologii” termină în cinci ani), deopotrivă...

— Pentru o mai bună pregătire, ce sfaturi dați studenților de peste hotare?

— În vederea sesiunii de examene studenții din anul I sint sfătuiți să înceapă pregătirea cât mai devreme posibil, iar cadrele didactice îi invită la consultații pentru capitolele mai grele.

— Înainte de a încheia și de a vă mulțumi pentru această discuție interesantă, vă rog să ne adresați un cuvânt de sfîrșit.

— Studenții de peste hotare trebuie să-și dea seama că vor deveni medici și sănătatea oamenilor va fi în mîna lor. Dacă înveți și știi poți să vindecă, să salvezi un om. Cu aceste gânduri consider că fiecare student trebuie să-și însușească nobila profesie de medic.

ABDUL FATTAH YAGHMOUR

ZIUA PĂMÎNTULUI

Am întârziat 10 minute, sperînd că, totuși, voi mai găsi un loc, măcar în spate, dar nici vorba, sala festivă a Casei de cultură a studenților părea foarte mică pentru mulțimea care se adunase.

În cele din urmă mi-am găsit un loc exact în fața invitaților, cadre didactice din întreg Centrul universitar Timișoara.

Era o manifestare complexă, prezentînd suferința, foametea, epidemiile, fuga unei părți a populației pe teritoriile neocupate, situația celor care au rămas. De asemenea, s-au prezentat aspecte ale luptei istorice a O.E.P. de la începuturi și pînă azi. Deosebit de interesant s-a dovedit a fi prezentarea succintă-critică a posibilităților și restricțiilor la care au fost și sint supuși studenții palestinienii în teritoriile ocupate: de la pierderea

dreptului de student la închiderea facultăților.

Fără a se limita la aceste aspecte, spectacolul a inclus numeroase momente vesele, fragmente de muzică populară, dansuri populare „Dabca”, cîntece patriotice și revoluționare și, ca dovadă a integrării studenților palestinieni în viața culturală a României, țară în care ei studiază, melodii arabe cu text românesc și un dans popular din zona Năsăudului.

Prin toate acestea, prin atmosfera generală spectacolul a fost fără îndoială o reușită, pe care am dori-o reeditată anual.

Nu putem încheia fără un cuvînt de laudă pentru entuziaștii organizatori ai manifestării, pe care îi felicităm și pe această cale.

A. F. Y.

ARGUMENTE PENTRU STUDIU ÎN ROMÂNIA

Discuția pe care o consemnez în prezentul articol am avut-o în luna februarie, mai precis în ziua în care Michel Farah ieșea de la examenul de Medicină internă, susținut în fața tovarășului prof. dr. Gheorghe Băcanu, rectorul Institutului de medicină Timișoara. Era al doilea examen al sesiunii de iarnă și al doilea calificativ maxim înscris în index: 10. Era, dacă vreți, o urmărire firească a unei studenție, cînd Michel a avut re-a muncii depuse pe parcursul primelor rezultate excepționale: anul I — 9,77, anul II — 10, anul III — 10. Iată drumul devenirii sale...

„Înainte de a veni în România, am încercat să urmez medicina în Anglia. Nu m-am putut acomoda și, la îndrumarea atașatului nostru cultural, m-am decis să devin pentru cîțiva ani oaspete al poporului român. Argumentele pentru studiu în România? Sistemul de învățămînt foarte riguros, posibilitatea unei excelente practici medicale pe parcursul anilor de studiu și renumele de care se bucură peste hotare școala românească de medicină.

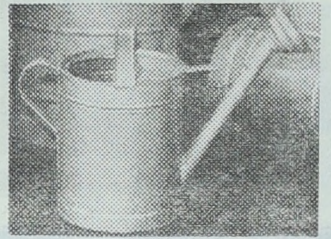
Iată că acum, la 22 de ani și în calitate de student în anul IV al Facultății de medicină generală și Pediatrie, pot afirma cu toată convingerea că speranțele mele și ale familiei rămase la Alep (Siria) n-au rămas simple vise, ci s-au concretizat în rezultate ce mă satisfac pe deplin. Oare în care altă țară, indiferent de nivelul învățămîntului superior, este posibil ca fiecare student să se ocupe de pacientul său?

După anul pregătitor pe care l-am terminat în Craiova (Cetatea Băniei, cum îi spuneți voi) am optat pentru studiu de medicină la Timișoara, cunoscută ca un foarte puternic centru universitar. An de an au apărut în calea devenirii mele adevărate modele de viață și probitate profesională. Imi aduc aminte cu multă plăcere de prof. dr. Geza Deutch și de regretatul prof. dr. Victor Dimulescu, ultimul inițiindu-mă cu multă pasiune și profesionalism desăvîrșit în ABC-ul oricărui medic — anatomia.

Am reușit să mă integrez de minune în viața românilor. Îi iubesc și-i respect pentru tot ceea ce fac pentru România și pentru bunul ei renume în lume. Neuitate excursii făcute pe cont propriu și cu colegii mei mi-au înfățișat o minunată țară, ce oferă iubitorilor de frumos cele mai variate forme de relief și zone turistice de excepție.

Despre tot ceea ce am întâlnit aici, în România, frumoase aduceri-aminte imi vor răscoli sufletul, cînd voi fi departe, în patria mea, ca medic cu diplomă românească.

A consemnat,
DAN PĂRVULESCU

POST-SCRIPTUM LA UN FESTIVAL (DE JAZZ) SIBIU 1984

ȘI EU AM FOST LA SIBIU...

Festivalul sibian, așteptat cu tot mai mult interes de la an la an, dorit, adulat, neglijat (după cum ești sau nu ești supporter al genului), s-a derulat spre sfârșitul lunii martie și s-a bucurat, ca și la edițiile anterioare (aceasta fiind a XIV-a) de o participare, pe scenă și în sală, la înălțimea pretențiilor sale. Un festival ca cel de la Sibiu nu mai e la vîrsta candelor. Ceea ce nu înseamnă că și-ar fi pierdut prospețimea. Dimpotrivă. Chiar dacă debutul acestei ediții nu a fost unul pe măsura așteptărilor, chiar dacă a fost o ediție fără profesorul Nicolae Ionescu, chiar dacă „atmosfera” de jazz nu s-a instalat de la început, chiar dacă... Chiar dacă acest „et in Arcadia ego” nu poate fi rostit decît cu multă prudență. Și totuși, am fost la Sibiu în 1984, unde s-a derulat anualul eveniment nr. 1 al jazzului românesc.

TIMIȘORENI

Trei nume: „Crepuscul”, Bela Kamocsa, Eugen Gondi. Nu e mult, dar au însemnat, fiecare în parte, CEVA în festival. mai des întîlnite în discuțiile „fanilor”. Și „Crepuscul”, în formulă de cvartet (prin cooptarea pianistului Iosif Farkaș), la doi

ani de la debut — un debut care însemna atunci locul I în concurs și dreptul de a evolua la ediția următoare în galele „con-sacraților” — este departe de a fi ajuns la... crepuscul. La Sibiu, Costinești, din

nou Sibiu, din nou Costinești, în trei sau în patru, timișoreni au pășit sigur pe drumul afirmării. Trecînd cu ușurință prin stîluri și... componente (numai Dan Ionescu și Ionel Bota rămîind în formula Inițială), formația „Crepuscul” s-a impus prin omogenitate, tinerețe, modernitate și gust, ceea ce face din ea un mare punct de interes pe harta jazzului românesc.

Bela Kamocsa este un veteran (amînțiți-vă acel „Gramofon” de acum cîțiva ani). A lăsat basul și a venit cu o chitară rece (cît de cald a sunat însă totul!) și cu vocea sa șoptită. O demonstrație de „feeling”.

Eugen Gondi este și el un veteran. În-torcerea lui pe scena de la Sibiu (în trio-ul ieșeanului Ion Baciu jr.) a fost, fără exagerare, unul dintre punctele cel bateristului timișorean n-a dezamăgit, dovîndu-se același stilist remarcabil, al tobelor, ca și un la fel de inspirat și incîntător „jammer”.

CEIALȚI

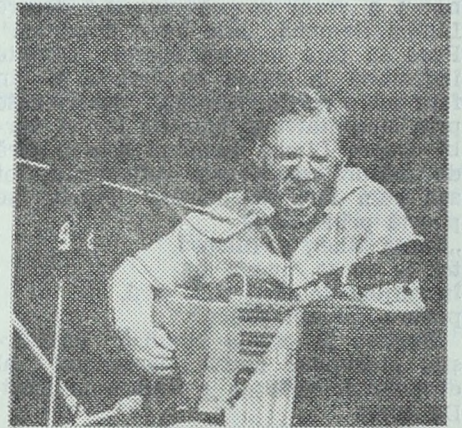
Au fost cu toții, Johnny Răducanu, Marius Pop, Dragoș Nedelcu, Garbis Dedeian, Alin Constanțiu (toți din București), „Studio” din Iași, „Creativ” din Constanța, „V.T.Q.” și „Alb III” din Sibiu, Ansamblul Armatei din Cluj-Napoca.

A mai fost Ovidiu Bădilă din București, revelația actuala ediții, tînăr și talentat cît cuprinde („flajeoletul bine temperat”, cum

l-a numit prezentatorul festivalului, Florian Lungu). Cu el și cu Vasile Marian (în progres notabil) problema contrabasistilor români pare a avea o rezolvare.

Aura Urziceanu este un nume familiar nouă. O voce superbă, excelînd în registrul grav, dublată de simț ritmic și resurse improvizatorice ieșite din comun. Dealtfel, momentul de improvizatie susținut în duet de solista romîncă și saxofonistul polonez a încîntat pur și simplu sala. Ar fi fost minunat ca festivalul să se fi sfîrșit aici.

VASILICĂ ANCUȚA

pink floyd

Fața întunecată a lumii

Grupul a ezitat îndelung înainte de a adopta titlul. Inițial, albumul trebuia să se numească *Eclipse*, după numele unei compoziții a lui Waters, care încheia fața a doua. Sub acest titlu fusese anunțat în timpul verii 1972. Totuși, Waters și Steve O'Rourke se stabilesc la *Dark Side of the Moon*, după versul final al piesei *Brain Damage*. Această alegere va pune probleme privind drepturile de autor, căci un alt album (oct. 1972) al grupului Medicine Head și o piesă a lui Jo'Burg Hawk se intitulau deja *Dark Side of the Moon!*

În ciuda acestor tracasări administrative și contractuale, noul disc se impune fără probleme. Succesul neașteptat al lui *Obscured...* amînase lansarea pînă în martie 1973. Întîrzierea a fost în folosul grupului care va folosi răgazul pentru a se îngriji de o muzică ce prezenta o serie de inovații notabile. „În mod obișnuit, cînd intram în studio n-aveam nici o idee concretă și așteptam ca circumstanțele să ne inspire. De data aceasta, toate titlurile discului fuseseră rodite în turnee timp de vreo șase luni. Iar cei ce ne-au văzut în 1972 la Rainbow au descoperit la ieșirea albumului nenumăratele schimbări aduse partiturii originale”.

Se poate spune că *Dark Side...* este una din operele esențiale ale grupului. Se pare că în sfîrșit vidul provocat de plecarea lui Barrett a fost umplut și că grupul întrevade alte orizonturi muzicale și poetice decît cele ale căror baze le puse-

se Barrett. Aceasta este, mai cu seamă, opera lui Waters, care semnează toate textele și majoritatea pieselor. Waters și Mason au știut să impună „clasicului” Rick Wright cîteva inovații spectaculoase: utilizarea saxofonului și a minimoog-ului (VCS 3), dar și coriști și vocaliști pop și rock. Grupul revine la o muzică mai „concentrată”, mai imediată, mai apropiată de spiritul și forma rockului. Exemplul cel mai elocvent este incontestabil „Money”, piesa lui Waters, perfect mixată de Chris Tomas, cel care fusese chemat de Roger la sfîrșitul lui 1972 pentru a participa la mixajul lui *Dark Side...* „Cînd m-au chemat lucraseră deja la album de mai bine de un an și ideea de a-l mixa devenise insuportabilă. Aveau nevoie de cineva care să-i ducă pe drumul cel bun. La vremea aceea fiecare din ei avea o idee diferită despre ceea ce trebuia făcut.”

„Tema albumului vizează toate presiunile vieții moderne... Presiuni care au ca nume: bani, călătorii, programe, și pe care noi, muzicienii, le resimțim mai acut decît omul de pe stradă. În timp ce totul se răstoarnă, se ajunge în situația patologică de *lunatic*. (D. Gilmour)

Chiar dacă aparent piesele nu se află într-o relație directă, ele se înlănțuie întîm și inexorabil. Discul începe cu un montaj de benzi magnetice, pregătite de Mason, care asociază cîteva dintre zgomotele caracteristice vieții moderne și care introduce o piesă tipic floydiană: *Breathe* („Respiră, respiră aerul / Nu-ți fie teamă să-i dai atenție”). Climatului diafan al acestei piese este estompat pe jumătate în *Time*. Acest poem despre fuga și obsesia timpului țîșnește într-un potop de sonerii, deșteptătoare, clopote, pendule, totul ordonat bineînțeles de Nick Mason. Dacă *Money*, des programată la radio, nu întîrzie să surprindă, *Us and Them*, care îi urmează pe fața doi, ilustrează progresul grupului sub o formă mai puțin brutală și mai profundă. *Brain Damage* („Defecțiune cerebrală”), compoziție a lui Roger Waters în onoarea lui Syd Barrett, este o extraordinară reconstituire a universului artistic al acestui „lunatic” pe care Pink Floyd speră să-l regăsească într-o zi pe „fața

nevăzută a lunii”. Regăsim în piesa finală *Eclipse*, animată de un suflu irezistibil, idei și cuvînte enunțate anterior, toate dominate de o sentință ușor fatalistă: „...Dar soarele este eclipsat de lună”.

Dark Side of the Moon este un model de realizare tehnică, sunetul și producția sînt cele mai bune ale grupului la acea oră. Este evident, Pink Floyd a semnat o capodoperă... J. Chabiron scrie în *Rock & Folk*: „Certitudinea discului *Ummagumma* era că fiecare muzician avea idei interesante, dar muzica grupului n-a beneficiat de ele imediat. *Atom Heart Mother* și *Meddle* nu concretizează într-adevăr promisiunile făcute de *Ummagumma*. Nu erau decît esuri, etape către opera lungă, logic structurată care este *Dark Side of the Moon*.”

Traducerea și adaptarea, V. ANCUȚA și SANDU MOCANU după Jean-Marie Leduc

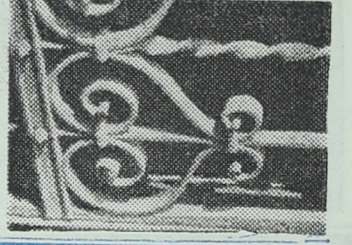
FONOGRAME

„About Face”, al doilea LP solo David Gilmour, a apărut în luna martie. Printre invitați: Stevie Winwood, Bob Ezrin (și producător), Jon Lord și Roy Harper. Iar colaborarea chitaristului de la Pink Floyd cu National Philharmonic Orchestra nu mai poate surprinde pe nimeni. ● „Three of a Perfect Pair” — King Crimson. Este al treilea album de la reînființarea grupului în 1981, cînd Fripp îl numea „eclectic, avangardist și nestatornic”. Componenta actuală: Robert Fripp (chit., vocal), Adrian Belew (chit., keyb.), Bill Bruford (bat.), Tony Levin (ch. bas). Prima față amintește de „Beat” și „Discipline”, cu acel sound de fuziune între marca Crimson — deceniul 7 — și muzica anilor '80, cînd purtătorul de drapel este genul „new wave”. Pe fața a doua piesele sînt construite mai elaborat, în general ca la „vechii” Crimson, iar în particular melodiile se țes în jurul unor inspirate invenții ritmice purtînd semnătura Bruford. Una peste alta, grupul își marchează și cu acest prilej inconfundabila personalitate. ● Grupul britanic Marillion, revelația genului art-rock anul trecut (albumul „Script for a jester's tear”), a lansat pe piață albumul nr. 2, „Second”. ● În așteptarea discului promis pentru luna mai de Jehro Tull, cite ceva despre „Walk into Light” — Ian Anderson. Anderson realizează o experiență nouă, punîndu-l în valoare pe clape-tistul de pe „Broadsword and the Beast” (1982), Peter John Vettesse (synthesizer, piano & blues vocal). La a doua colaborare, cei doi dau un disc inedit și teme interesante. Și puțin flaut! ● Nume ieșite de la naftalină direct în pop-bussines: Man, Slade, Vanilla Fudge, John Cale — toți cu albume de come-back. ● Alte noutăți martie-aprilie: Sky — „Cadmium”, The Alan Parsons Project — „Ammonia Avenue”, Al di Meola — „Scenario”. ● În jazz: „Heard round” — Miles Davis.

VICTOR ANDRIEȘ

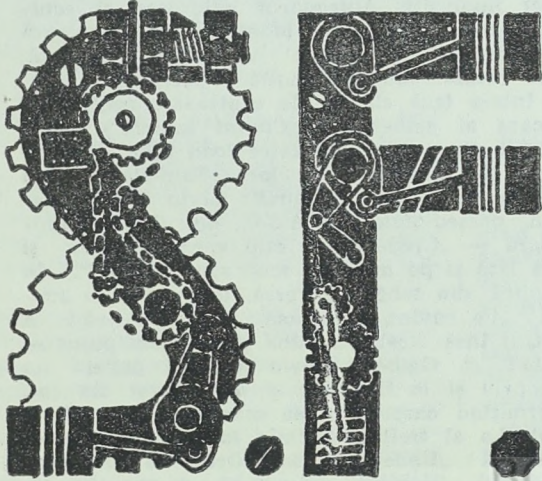

Cenaclul „H. G. Wells“

CRISTIAN CIOBOTARU

EU, VEȘNICUL

În ziua în care apăruse din nou printre noi pentru a șaptea oară viu și nevătămat, cu fața lui întregă, fără cea mai mică zgîrțietură, după ce-l văzuserăm cu toții pentru a șaptea oară mutilat de o moarte pe care o crezusem din nou reală pentru că era imposibil să mai fi rămas ceva întreg în el, în afară, poate, de acel mister cu care ne învăluia pe toți și care creștea, creștea și îl simțeam în jur cum crește, în ziua aceea când a intrat din nou în biroul nostru, s-a așezat la masa sa și și-a reluat lucrările pe care le lăsase neterminate înainte de moarte așa cum făcea la fiecare apariție nouă, atunci am început cu toții să ne temem de el.

Simțeam în privirile lor că a venit timpul să-i părăsesc, așa cum făceam de fiecare dată de când devenisem veșnic și asta pentru că începusem să văd și la ei ca la toți ceilalți pe lângă care trăisem și de lângă care fugisem, simțeam cum nepăsarea în fața confuziei pe care o făcuseră prima dată între mine și mort se transformase în mirare când mă confundaseră a doua, a treia și chiar a șasea oară, și cum se transformase într-o bănuială ce devenea insuportabilă, făcându-mă ca în a treia zi de când murisem a șapte oară pentru ei și a o mie două sute oară pentru mine, în a treia zi să-mi iau catrafusele și să o întind

Hoinărea de șaiszeci de ani din orașul în oraș și numai un mare noroc făcea ca oamenii ordinii publice să nu facă nici o legătură între el, plimbările lui și jafurile misterioase în urma cărora nu reușeau decât să împuște un om care de fiecare dată era mutilat de nu-l mai recunoștea nimeni, dînd naștere la tot felul de confuzii, om al cărui cadavru dispărea întotdeauna din mormînt, dar asta fără ca ei să o știe pentru că veșnicul avea grija să-și recupereze vechiul trup cît se poate de ordonat, și aducea acasă, adică la o rulotă imensă care pe trei sferturi era o cocină în care și porcilor le-ar fi fost nu tocmai ușor să intre și pe care obișnuiau atîta mîndrie în singurătatea lui s-o numească casă, iar a patra parte era ocupată de „veșnica lui“, adică aparent de un dulap cu patru uși, o mîsuță cu un buton și un orificiu dreptunghiular unde intra o bandă rulantă pe care întindea cadavrul apăsînd apoi butonul și banda pornea, ducînd mortul în dulap pentru ca pe urmă să nu se mai întimplă nimic, doar un biruit ușor să arate că „veșnicia“ lucrează.

În ziua nenorocului său se trezise cam tulburat și, privînd în jur, i se păru pentru prima dată că în casă e cam dezordine, dar n-avea timp de nimicuri din astea pentru că-și propusese o acțiune și trebuia să se grăbească cu pregătirile așa cum plănuse peste noapte, cînd se trezise brusc, simțînd cum simțea întotdeauna momentul atacului ce trebuia să-l dea a doua zi, de parcă venea o perucă din el fără ca el să o influențeze și, gesticulînd în întuneric, făurea un plan pe cît de periculos pentru un spărgător de rînd, pe atît de simplu și inofensiv pentru el, veșnicul.

Pe la amiază se afla în plină acțiune, fiind unul dintre cei trei-patru oameni ce se aflau în fața ghișeului așteptînd să-i vină rîndul, iar cînd îi veni sârmanul muncitor se trezi în fața unui pistol

gingaș și a politicosului ordin „Vă rog să-mi dați toți banii pe care-i aveți“, așa încît nu avu altceva de făcut decît să se supună „binevoitorului“ îndemn, să umple sacul banditului, care se retrase imediat, știînd că nici bine nu va fi ieșit de acolo că oamenii ordinii vor fi pe urmele lui, dar tocmai aici era marea lui artă, pentru că după ce-și ascundea banii într-un loc stabilit, înlocuindu-i cu un sac cu nisip, se lăsa alert de următorii care pînă la urmă îl împușcau, găsiindu-l întotdeauna mutilat și cu banii transformați în nisip. Reușise și de data aceasta să ajungă la locul unde lăsa banii și începu să o ia la goană pe străzile întortocheate, trecînd prin mulțimi de oameni care-i făceau îngroziți loc să treacă, dar ziua nenorocului său îl urmărea mai aproape decît orice următor și în alergarea sa nebună văzu etaje prăvălindu-se peste el și întreg orașul se scutură într-un cutremur sinistru care făcu ca rulota sa să o ia în același timp la vale și să se oprească bubuind în coastele unui imobil, dar cu toate acestea „veșnicia lui“ funcționa încă, iar cînd antenele dulapului simțiră că inima lui nu mai bate acolo departe sub dărîmături „veșnicia“ își începu ca de obicei lucrul, astfel că în jumătate de oră banda se rotea scoțînd la iveală un nou trup al veșnicului care, trezindu-se, își aduse aminte de tot ce i se întimplase pentru că pînă în ultima clipă creierul dinainte ținuse legătura cu antenele dulapului. Ca de obicei primul lui gînd după trezire fu să-și vadă fața, așa că se îndreptă spre prima oglindă ce o găsi în cale, dar ceea ce avu în fața ochilor îl făcu să tremure pentru că era un cap imens și îngrozitor de hidos. „Veșnicia lui“ se defectase. Ziua nenorocului său însă nu se sfîrșise încă pentru că ce altceva l-ar fi putut înnebuni atît de tare încît să vrea să-și recupereze vechiul trup chiar în acel moment, cu toate că se afla într-o stare disperată, și fu pentru prima dată cînd își regretă zgîrțenia de a nu-și fi făcut rost de mai multe chipuri de rezervă, așa că sări pe ușă afară din rulotă, iar ceea ce zări acolo fu un adevărat infern: mulțimi de oameni alergînd prin praful imobilelor dărîmate, femei și copii plîngînd, bărbați strigînd înnebuniți sau cățărîndu-se pe dărîmături să mai salveze cine știe ce, iar în toată această nebunie, el, veșnicul, cu capul său de monstru nu făcu decît să aștepte spiritele îngrozite ale celor din jur și fu deajuns ca cineva să strige: „Ajutor“ la vederea lui că văzu năvălînd asupra-i o mulțime de oameni, care mai de care mai speriați, dar puternici în delirul lor, și zeci de ciomege și bare metalice tăbărîră asupra capului hidos, înclipa următoare antenele dulapului înregistrîndu-i din nou moartea, „veșnicia“ începu din nou lucrul, dar pe bandă nu se mai afla nici un corp, astfel că mașinăria merse în gol pînă i se termină energia și totul se sfîrși în singurătate, fără să existe măcar cineva care să se mire de o veșnicie atît de scurtă.

Adrian Curelaru

A P U S

Așază-te-n ceasul banal de apus
cînd clipele ard sau se pierd peste ape,
pe iarba. Și spune ce nu ai mai spus:
că singur îți sint sau ceva pe aproape.

Privește în jos înainte să pleci
câci vîntu-mi împrăștie chipul în unde,
adună-l pe buze și-n mîinile reci
sau lasă-l să curgă în cercuri rotunde.

Ridică-te dacă nesomnul ți-e greu,
tăcerea ți-o du cu un pas mai departe
de lacul pe care doar tu — și nu eu —
lași noaptea tristețea-ți, tristețea-mi s-o
poarte.

Ascunde-mă-n negura ochilor tăi
cînd pleoapa îți cade și umbra mă curmă
dar nu-nchide ușile strîmtei odăi;
așteaptă sărutul să vină din urmă.

P O E M

Atîta toamnă simți că-ți intră-n porți
Cînd te îngină ploile, de-a valma,
Că-ți vine, scuturată de fiori,
S-aduni rugina frunzelor cu palma.

T A B L O U

Mi-e noapte, iubito, iar ție ți-e frig
Dușmani nevăzuți au venit să ne prindă.
De vreji să fugim, n-aștepta să te strig:
Mă scoate din umbră și ieși din oglindă.

REGALITATEA LUMINII DISCRETE

Georges de la Tour

„Do not go gentle
into that good night
Old age should burn
an rave at close of
day;
Rage, rage against
the dyng of the
light.“

(Dylan Thomas)

Franța secolului al XVII-lea își reprezintă pictura prin câțiva artiști de orientări și maniere diferite: trioletul Le Nain, dintre care Louis se detașează, religiosul și austerul Philippe de Champaigne, luminosul Claude Lorrain, intelectualul autodidact, Nicolas Poussin și Georges de la Tour care tinde a-i disputa înflăcărea acestuia din urmă în geografia artei Marelui Secol.

Opera sa nu constă într-un număr prea mare de tablouri, valoarea acesteia fiind dată în primul rînd de stil. Un stil care îl preocupă pe pictor numai în raport cu sentimentul generat de alcătuirea cromatică. Pe acest drum regal puținii sint aceia care-i devin egali și și mai puțini cei care-l depășesc.

La el, accentul dramatic nu se pune în relația cu subiectul pe care-l tratează, ci cu jocul umbrei și luminii, elemente mult mai sugestive pentru trăiri intense decît înfăptuirea fizică a dramei.

Subiectele sale sint puține și reluate de mai multe ori, folosind aceleași modele. Acceptînd cu „o fervoare franciscană“ clipele vieții cotidiene, acestea devin excepționale prin măreția și pregnanța pe care le-o conferă. În fiecare tablou domnește o tăcere aparte, misterul emană dintr-un subiect nu tocmai bine determinat.

Iată o femeie care meditează cu un craniu pe genunchi, sub lumina unui opaiț („Magdalena veghiînd“). Jumătatea de jos a tabloului este învăluită într-o umbră care nu lasă intuit decît conturul picioarelor, contur ce asigură continuitatea verticală a compoziției. Dacă aici sursa luminii ocupă locul central al tabloului și concentrează interesul asupra tîntelor la haloul său — fața femeii și conturul craniului pe care-l ține pe genunchi —, în Noul-născut, aceasta este ascunsă, palma personajului din stînga acoperînd-o, nerămînd în jur decît filifirea misterului. Un mister al nașterii primordiale și perpetue, reinfiit în tabloul a cărui temă e moartea (Sf. Sebastian jelit de Sf. Irina). Numai că aici lumina nu mai comportă beatitudine; ea apare fragmentată, ca niște rupturi de ritm trecînd de pe o față pe cealaltă, în consonanță cu zbaterile torței dominante a diagonalei pe care se compune suprafața pictată.

În toate tablourile sale personajele păstrează limpitatea și tăcerea statuilor. Veșmintele acestora cad drept, simplu, nu sint grele și bogate ca la Rembrandt, de pildă; modul în care sint studiate este împrumutat, mai degrabă, din sculptură, artă care celebrază limita, după expresia lui Constantin Noica.

Prin lumina sârcăciosă, conformă cu simplitatea și firescu formelor, Georges de la Tour reușește să atingă o altă lumină: cea a sufletului, discret trăitoare înlăuntru. La fel de abstrus este și tragismul ființei, dar artistul îl situează în atmosfera generală a tabloului, așa cum natura, în ajutorul marilor ploii, îl proiectează într-un indecis deasupra.

POMPILIU CRĂCIUNESCU ■

Trad. „Nu intră domol în noaptea aceasta bună
Bătrînețea ar trebui să se mistuie de minie la căderea zilei;

Furie, furie împotriva morții luminii.“

„Poli” pe drumul revenirii în „A”

Decisă să promoveze în devizia A, Politehnica Timișoara a pornit lansat în retur obținând victorii prețioase. Amănunte suplimentare am solicitat tovarășului antrenor Emeric Dembrovski care a avut amabilitatea să ne acorde un interviu. În acest timp, pe terenul de antrenament din complexul sportiv 1 Mai, sub conducerea tov. asistent universitar Viorel Boiț, jucătorii își desăvârșeau pregătirea fizică, condiție de bază a unei viitoare performanțe.

— Să o luăm de la început. Care este actualul lot al lui „Poli”?

— Să-i trecem în revistă pe cei 21 jucători: Ceipa, Suci, Stan, Murar, Șunda, Șerbănoiu, Lehman, Vușcan, Ștefanovici, Giuchici, Rotaru, Steop, Deac, Pascu, Ganea, Manea, Bozeșan, N. Titi, Vlătăsescu, Anghel, Bolba. Ați remarcat câteva nume noi în echipă — mă refer în primul rând la un jucător deja consacrat, Mircea Bolba (Olimpia S. M.) care și-a manifestat dorința de a juca la „Poli”, apoi la Vușcan (Strungul Arad) și Ganea (U.M.T.) — jucători talentați, de perspectivă. Momentan însă, Ganea este indisponibil, fiind suferind de hepatită.

— Și Mircea Bolba?

— S-a integrat perfect în angrenajul echipei, ajungând titular. Deși s-a afirmat ca atacant al Olimpiei și al Stelei, la „Poli” a preluat sarcinile mijlocășului ofensiv. Reprofilarea sa pe acest post a survenit în mod întâmplător. Anul trecut, antrenând selecționata secundă de tineret a României într-un turneu în India, datorită accidentării unui mijlocăș am recurs la o improvizație, retrăgându-l pe Mircea pe acest post. A dat deplină satisfacție, ceea ce m-a determinat să-l remodelez noii situații.

— Dar Giuchici? A rămas același jucător capricios?

— Giuchici este un jucător care practică un fotbal prin excelență individual. Trebuie să-l acceptăm cu toate calitățile și defectele sale pentru că el este fotbalistul care îți poate câștiga singur un meci. Poate vă mai amintiți de memorabilul meci cu Steaua? (N. R.: Giuchici — Steaua 4-1)

— Care este atmosfera în cadrul echipei?

— În lotul lui „Poli” s-a instaurat un climat de muncă, înțelegere și prietenie, am reușit în cele din urmă să desființăm „biserițele” care afectau uneori spiritul de echipă. Toți jucătorii sint conștienți de importanța misiunii lor de a promova echipa în prima scenă fotbalistică a țării și pregătesc cu seriozitate fiecare meci.

— Revenind la meciurile returului...

— Sint mulțumit de rezultatele și calitatea jocurilor prestate de băieți, echipa acumulând puncte importante în „clasamentul adevărului”. Echipa a jucat foarte bine, mizând pe atac și în deplasare.

— Cum apreciați sprijinul moral al galeriei lui „Poli”?

— Începând din turul campionatului apreciez în deosebit faptul că galeria suporterilor lui „Poli” este alături de echipă atât la bine cât și la rău. Am numai cuvinte de laudă pentru acest public inimos, iubitor de fotbal, care știe să admire și splendoarea sportului rege, dar și să critice nereușitele. Așteptăm în continuare mult de la galerie, căci echipa are nevoie de sprijinul ei. De măsura în care studenții vor mobiliza galeria să participe constructiv la crearea unei atmosfere de fair-play în tribune depind rezultatele echipei. Știți ce mult înseamnă pentru noi acest al doisprezecelea jucător?

— În ce măsură presa studențească poate să faciliteze relația dintre clubul sportiv și suporter?

— Această întrebare v-aș fi propus-o și eu. S-ar putea insera în paginile revistei „Forum studențesc” o rubrică permanentă rezervată echipei noastre de fotbal, care să includă programul viitor de meciuri, opinii și constatări ale jucătorilor, tehnicienilor și suporterilor, noutăți, clasamente etc.

— Doriți în incheiere să adresați câteva cuvinte studenților timișoreni, infocații suporterii ai lui „Poli”?

— Să cucerească anul viitor Trofeul Petschovschil!

GABRIEL BAIULESCU

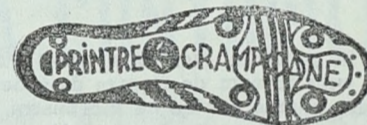
N. R. — Între timp, „Poli” s-a calificat în divizia A. Felicitări.

CENA CLUL „FAIR-PLAY” LA TIMIȘOARA

Pentru cei care măcar o dată nu s-au îndoit (ușor, din șale!) de frumusețea și bărbăția jocului de fotbal sau au tinjtit după reînfrînarea cumeziurilor de mare angajament (în special în special în declarații!) întâlnirea derby „Cenaclul Fair-play” (București) — „Cu vînt înainte” (Timișoara) a constituit unul dintre punctele de atracție ale finalului de sezon, competițional. Din capul locului trebuie precizat faptul că, deoarece Alexis Ponné nu a putut da curs invitației de a arbitra acest meci, s-a recurs la serviciile unui veritabil Eliot Ness al fluierului — l-am numit pe Mircea M. Ionescu. Au învins oaspeții cu 7-5 (5-1) la finele unui meci în care echipa gazdă nu a beneficiat decât de 3 penalty-uri.

Cum au decurs ostilitățile pe teren? Să dăm cuvîntul pentru început celor direct implicați. Antrenorul nejucător al echipei oaspete, Eftimie Ionescu parlamentează pemargine: „Cîștigăm în orice variantă. Sau meciul sau mai multă experiență”.

Intr-o fază clasică de contraatac centrul atacant al galbenilor (Cuvînt înainte!) este stopat din acțiune de către Ioan Igna — achiziție de senzație a roșilor („Fair-play”). Iată declarațiile celor în cauză: Liviu Eugen Anton, președintele C.U.A.S.C. din C.U. Timișoara — „Credeam că este vreun student și mă lasă și pe mine să scap spre poartă!”. În replică, din tabăra adversă, Ioan Igna se scuză: „Pe cuvînt, voiam să-l las să treacă! A intrat însă direct în mine și nu l-am putut evita!...”. Galbenii devin tot mai palizi (la propriu și la figurat!) și les treptat din joc, permițînd oaspeților să marcheze gol după gol. La al treilea, Eftimie Ionescu suride satisfăcut: „Unde este Bela Orosz să țină con-

tabilitatea?”. Intră în joc și comentatorul Nicolae Secoșan, dinamizînd partida și aducînd cu el un neobișnuit elan verbal. O voce din tribună (unul dintre suporterii V.S.?): „Ca să vezi ce înseamnă experiența?! Abia a început deja să se vorbească mai mult în teren!”. Pentru proteste la adresa deciziilor arbitralului Nicky primește un cartonaș pe mîlui bucureștean strălucește prin lipsă de fair-play: „Rupe-i lui M.M.J. cartonașele și te voi apăra în fața Comisiei de disciplină. Vor spune că nu știal ce faci!”. Ultimul gol al gazdelor are la origine un penalty indiscutabil, contestat însă pe nedrept, motiv pentru coal-keeper-ul roșilor, Dan Ienculescu, vede galben în fața ochilor.

Decarul de inimă roșie este un adevărat argint viu, neputînd fi ținut decît... de vorbă. Este o metodă de perspectivă! Dan Părvulescu și Nelu Musta, turnători furnaliști de circumstanță, șarjează insistent spre poarta adversă, însă fără prea mare succes (doar gol...). Dincolo, Harald Zimmerman și Ilie Lăudat asigură un mijloc solid pentru fair-play-își, temporizînd la un scor convenabil. Minutele se scurg în favoarea... arbitralului, care a oboșit să tot arate cartonașe galbene și mai indică doar buzunarul... Lorin Vasilevici, unul dintre jucătorii cei mai buni mai palizi! de pe teren își asaltează mentorul fotbalistic cu rugămintă: „Maestre, vă rugăm să faceți o fotografie împreună cu noi!”. Intr-un deplin fair-play, Marian Drăghici își face autocritica: „Eu am jucat destul de bine, se putea și mai bine, dar colegii mei nu știu ce-au făcut!... Se fac câteva schimbări tactice, se trage de timp și de tricoul adversarului, se atacă cu ultimele forțe mingea și berea din vestiar. La sfîrșitul meciului, conform unui program prestabilit, s-au aruncat cu flori în jucători. Principalele vinovate de acest gest au fost Corina Doța și Sorina Sopa, căror li s-au aplicat sacțiuni severe, exprimate în... îmbrățișări și sărutări. Și ca o concluzie: dincoace și dincolo de scor a cîștigat FAIR-PLAY-ul. Sportul-rege se poate lăuda cu încă câteva victime (care, spre lauda lor, au început să se vaite abea după meci). Cîteva contestații rămîn pînă azi nesoluționate. Dar, se discută în continuare...

HANDBAL: Cupa „Politehnica”

Acum, cînd s-au stins ecourile comentariilor, cînd rezultatele au intrat deja în palmaresul echipelor participante, ne putem întreba: „Cum a fost la Cupa Politehnica?”

— Deși lipsiți de aportul experimentațiilor Alexandru Fölker și Alexandru Buligan, „alb-violeții” au avut prestații foarte bune în cele trei meciuri. Dan Ionescu și coechipierii săi au jucat o repriză de la egal la egal cu învingătorii din Supercupa Mondială (ediția 1983), cedînd în final cu 17-22 pe fondul unor rătăiri și al scăderii capacității de efort. În bătălia pentru locul secund (fotoliul de lider se anticipa a reveni marilor favoriți ai întrecerii — reprezentativa R.S.R.), „Poli” a pierdut în extremis (21-23) în fața selecționatei R.P. Bulgaria.

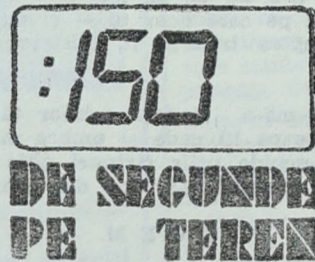
— Combinata Steaua-Dinamo (1970) — „Poli” Timișoara (1970). Sau reînfrînarea cu câteva nume de mare calibru ale handbalului românesc al deceniului 7, deceniu care a dăruit sportului nostru două titluri mondiale; sau reînfrînarea cu fenomenul sportiv Cristian Gațu și cu zîmbetul dezarmant al îngerului păzitor al porții reprezentativei R.S.R. de la Paris (1970) și Berlin (1974) — Cornel Penu; sau măiestria artistică a lui Radu Voinea, sau...

Atributele acestui meci se pot continua la nesfîrșit, fără a putea fi epuizate.

Deși anii au trecut, deși părul a încăruntit și, pe alocuri, sedentarismul a învins sportul (constatarea nu ne aparține!), acești teribili idoli au confirmat faptul că rămîn veșnic tineri în spirit, în dragostea lor pentru mișcare. Spre inima și amintirile noastre

au urcat Penu, Voinea, Gațu, Marinescu, Kichid, Coșă, Gunesch, Romănu, Constantinescu, Cristian, Briescu și alții, purtînd în sufletul lor mare patimă și noblețea luptei sportive. Am rememorat în intervalul a 40 de minute întreg arsenalul tactic și tehnic al handbalului potențat la două cote inegalabile — Cristian Gațu și Radu Voinea, — forța de șut necrutătoare a lui Gabriel Kichid și Roland Gunesch, subtilitatea și penetranța lui Cristian și Marinescu, jocul colectiv plin de fantezie al combatanților. A fost o veritabilă lecție de pasiune pentru sport, dacă vreți, o trimitere a handbalului în sfera artei.

Clipele solemne ale festivității de premiere au consfințit ierarhia și meritele fiecăruia. S-au decer-

nat șapte cupe, după cum urmează: primele trei clasate (R.S.R., R.P.B., „Poli”), formației elene trofeul fair-play, portarul Alexandru Buligan pentru meritele sale sportive deosebite, combinata Steaua-Dinamo (1970) pentru rolul major în afirmarea handbalului românesc și prof. univ. Ioan Kunst-Ghermănescu o cupă jubiliară. Momente de emoție de trăire intensă, de lacrimi, de recunoștință, de amintiri. Și în loc de final, o întrebare auzită în tribune:

„Cînd va fi ediția următoare?”

GABRIEL BAIULESCU

INIȚIATIVĂ, REALISM, CONSECVENȚĂ

CARACTERISTICI FUNDAMENTALE ALE
POLITICII DE PACE ȘI DE COOPERARE
PE CARE ROMÂNIA O PROMOVEAZĂ
ÎN RELAȚIILE DINTRE STATE

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 22—23 martie a.c. și Apelul Marii Adunări Naționale adresat Sovietului Suprem al U.R.S.S., Congresului S.U.A., parlamentelor din țările europene pe teritoriul cărora se amplasează rachete nucleare cu rază medie de acțiune, parlamentelor din celelalte țări europene și Canada, adăugîndu-se numeroaselor inițiative românești menite să bareze calea unei catastrofe autodistrugătoare, subliniază necesitatea unirii eforturilor tuturor statelor și popoarelor, a factorilor de decizie, a forțelor social-politice pentru găsirea celor mai bune căi de încetare a agravării situației internaționale, de oprire a cursei înfrămîrîrilor și de salvare a umanității de la un holocaust nuclear.

În spiritul poziției consecvente a țării noastre privind reglementarea pașnică a diferendelor internaționale, delegația română a prezentat un document de lucru cuprinzător, care, alături de propunerile altor state, poate contribui la îndeplinirea mandatului reuniunii de experți de la Atena, la finalizarea cu succes a lucrărilor.

Proiectul românesc reflectă poziția, ideile și concepția președintelui Nicolae Ceaușescu, propunerile promovate de România pentru soluționarea tuturor litigiilor de pe continent exclusiv prin mijloace pașnice.

Prima parte a proiectului se ocupă de principalele categorii de obligații ce revin statelor participante, decurgînd din respectarea principiului reglementării pașnice a diferendelor internaționale, subliniind datorită care le revine de a trăi în pace și bună vecinătate, de a conlucra și a depune eforturi în vederea adoptării de măsuri care să întărească pacea și securitatea internațională. Cea de-a doua parte a documentului de lucru prezentat de delegația română indică ansamblul normelor internaționale pe care trebuie să se bazeze elaborarea documentului final al reuniunii de experți de la Atena, și anume: normele de valoare universală din sistemul Națiunilor Unite, inclusiv declarația Adunării Generale din 15 noiembrie 1982, sau cele cu caracter regional din sistemul Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa, precum și elementele abordării comune pentru adoptarea unei metode general-acceptabile de reglementare pașnică a diferendelor, punîndu-se accentul pe negocieri, bune oficii, mediere și conciliere.

Ultima parte a documentului menționează oportunitatea creării unui mecanism pentru aplicarea principiului reglementării pașnice a diferendelor și încurajarea recurgerii la metodele convenite, subliniindu-se că existența unui asemenea organism general european s-ar putea dovedi foarte utilă pentru soluționarea pașnică a diferendelor în Europa.

În același spirit, în cadrul Sesiunii Comitetului special pentru Carta O.N.U. și creșterea rolului organizației, care se desfășoară în prezent la New York, s-a prezentat de către delegația română participantă propunerea privind crearea unui organism O.N.U. de bune oficii, mediere și conciliere, format cu acordul statelor în litigiu, menit să sprijine Consiliul de Securitate și Adunarea Generală în îndeplinirea atribuțiilor lor de soluționare pașnică a diferendelor, de menținere a păcii și securității.

Majoritatea delegațiilor țărilor nealinierte, mici și mijlocii, au sprijinit prin luări de cuvînt propunerea țării noastre, relevînd importanța creării acestui organism cu caracter preventiv, care să evite agravarea litigiilor și să asigure rezolvarea lor rapidă prin negocieri.

În opinia României, a președintelui Nicolae Ceaușescu, momentele de răscruce prin care trec popoarele Europei, ale lumii, reclamă luciditate și voință politică, acțiuni consecvente și responsabile din partea tuturor statelor, popoarelor. Oprirea alunecării înspre abisul atomic este un obiectiv posibil de atins. Omenirea poate înfrunta acest deziderat arzător. Este nevoie să se înțeleagă acum, cînd nu este prea tîrziu, că numai și numai prin tratative purtate în mod constructiv, cu participarea și luarea în considerare a voinței și pozițiilor tuturor statelor și popoarelor, pacea poate fi păstrată.

DAN DUBINĂ

SONATA LUMII

KIEV: LAVRA PECHERSK (II)

LABIRINT SECUND

Labirintul nu-și înșală victimele și nu le amăgește. Labirintul nu e decît un joc, unul cu reguli dintre cele mai exacte cu o logică intrinsecă ce are darul să umilească. Despre labirint s-ar putea spune că „lucreează” cinstit, cu miinile curate. În el fiecare e singur, stăpin pe propriile opinii. Cine are un fir al Ariadnei poate oricînd să răzbească.

Aceasta este doar partea vizibilă a labirintului. Dincolo de ea se întinde însă o lume de umbre, în care sălășuiesc spiritele fără odihnă ale celor uciși de-a lungul timpului. Din coltoane ascunse și tainice subterane ochii sîngerii ai minotaurului îl fixează cu lăcomie pe imprudent...

Lavra Pechersk nu face excepție de la regulă. Ceea ce se vede la suprafață nu e totul. Mănăstirea, cu bogățiile ei fantastice, ascunde în subteran un univers al tăcerii, format din două sisteme de catacombe.

Că sînt două, asta nu contează pentru turiștii care au pretenția că rețin esențialul atunci cînd de fapt nu rețin nimic. Ei se vor pune invariabil în situația de a alege între a vizita Catacombele lui Antonius (numite astfel după călugărul care, întors de la Muntele Sfînt Athos, și-a ales ca loc de reclusiune o grotă săpată în malul nisipos al Niprului, o grotă ce avea să fie extinsă pe măsura creșterii numărului pustnicilor din jurul lui Antonius) și cele ale lui Theodosius (numite astfel din aceleași considerente), plecînd de la premiza că acestea se aseamănă între ele; speranță deșartă de a „cîștiga” un timp pe care îl vor „pierde” apoi, cu orele, colindînd magazinele metropolei. De aceea rarele lor extazieri durează doar o clipă. Interesul e deseori simulat. Însă cu parcimonie. Alergăm, alergăm. Din zbor prindem cîteva date (coridoarele subterane au o înălțime variabilă între 2 și 2,5 metri, lungimea celor două sisteme de galerii e de 226, respectiv 280 metri etc.) spunem aha, va să zică, așa, au avut ceva de săpat popii ăștia, urmărîm efectul vorbelor asupra grupului și dacă cineva zîmbește, semn că ne-a auzit, ne declarăm mulțumiți. De-acum ne-am făcut datoria și putem să băgăm liniștiți capul la loc în nisip pe tot parcursul vizitei. Eventual, la plecare, vom cumpăra cîteva pliante, dintre cele mai ieftine, să băgăm invidia în mătușile și prietenii de acasă.

Labirintul e, așadar, în suferință. Aproape nimeni care trece pragul nu mai crede în posibilitatea înfrînării minotaurului. De fapt, cine este minotaurul? Și cui îi e frică de el? Nici om ca toți oamenii, nici taur

ca toți taurii, o corcitură. Sau, cum am spune noi, o absurditate genetică. Bună de speriat copiii. Numai puțini sesizează că minotaurul s-a transformat. El și-a dat seama că a-și devora victimele dintr-o dată este o dovadă de primitivism, un rudiment inacceptabil. A devenit mai prudent și, în același timp, mai rafinat. Nu știe de unde sau cînd poate răsări un nou Tezeu. De aceea a început prin a o atrage de partea lui pe Ariadne.

Și astfel s-a născut Vera, mai frumoasă, mai volubilă, mai expeditivă, deplin adaptată. Ea ne va conduce cu siguranță și repeziciune („vizitarea catacombelor — o jumătate de oră de neuitat”) prin galeriile în care și-au făcut apariția lumina electrică și indicatoarele.

Nu, aici nu e chip să te rătăcești. Mi-am dat seama de asta încă de la intrare, unde o femeie bonomă, pe jumătate adormită, vindea bilete de intrare. La granița dintre lumină și întuneric ezit. De fapt, refuz pentru moment lecția cirtitei. De-ajuns să rămîn ultimul cînd încep să disting o lumină, mă avînt într-acolo. Dreapta, stînga, din nou dreapta. Galeria se îngustează tot mai mult. Singurătatea și atmosfera sepulcrală creează panică. Iar panica se amplifică în avalanșă. Curînd alerg și simt cum pereții tind să mă sufoc. La un moment dat m-au prins în gheara lor. Aș vrea să strig, dar nu-mi alunge spațiul. Ființe htonice încep să se desprindă din unghere...

„Ei, hai odată! Nu vezi că pe tine te așteptăm”? Văd. Și ce-i cu asta? Dintr-o dată caverna s-a lărgit făcînd loc unei micuțe biserică subpămîntene. Aici grupul s-a oprit să-și mai tragă sufletul. Ochii îmi sînt furați de iconostasul sculptat în lemn și aurit, o bijuterie de o greu estimabilă valoare artistică. Ascult ultimele explicații ale Verei: „Nișele pe care le-ați zărit în pereții coridoarelor adăpostesc locurile de veci ale unor înalți demnitari, preoți de vază, artiști ai vremii, oameni de știință ai Vechii Rusii. Gîndirea religioasă a evului mediu cultiva misticismul, ascetismul, viața în ermitaj. Mănăstirea „Pechersk” a jucat un rol major în răspîndirea credinței în sfinți și în existența unor moaște făcătoare de minuni. Presupusele puteri supranaturale atrăgeau nenumărați pelerini de pretutindeni. Într-atît a crescut popularitatea acestor locuri că a fost necesară în cele din urmă deshumarea rămășițelor pămîntene ale călugărilor și strămutarea lor în cavouri săpate în piatră, astfel încît să poată fi văzute și venerate. Trupurile păstrate printr-un procedeu natural de mumificare pot fi privite și astăzi, expuse în sicrie cu capace de sticlă”...

De un cu totul alt „tratament” se bucurau oamenii simpli, cohorte de mujici ce munceau pe întinsele domenii ale mănăstirii, aceasta garantîndu-le în schimb un loc de veci în subsolurile sale. Din loc în loc niște nișe cam înguste, săpate de arheologi, dezvăluie oseminte aruncate de-a valma, crani de sărmani Yorickși...

Trecerea de la întuneric la lumină acționează brutal asupra vederii. Frumoasa Vera își ia rămas bun. În curînd lavra va rămîne în urmă, inclusă printre amintiri. Ne așteaptă Marele Oraș cu labirintul său mult mai de temut. Minotaurul rinjește în uma noastră satisfăcut.

HARALD ZIMMERMAN

ERATA: În SONATA LUMII din numărul trecut al revistei s-au strecurat cîteva regretabile greșeli de tipar. În alineatul 2, rîndul 6, în loc de „chilile monarhilor” se va citi „chilile monahilor”, iar în ultima frază a articolului verbele „continua” și „fura” se cer trecute la timpul prezent pentru a nu schimba sensul textului.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
Redactor șef-adjunct: HARALD ZIMMERMAN
Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST
Secretar de redacție: DAN PAMPU
Redactori: CIPRIAN ALIC, VASILICA ANCUȚA, DANIEL BUMB,
DAN PĂRVULESCU, GERLINDE POLEN, LUCIAN RISTEA
Grafică: TUDOREL ILIE   Fotoreporter: ADRIAN IOANAȘ

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, Dr. Tinerești nr. 3,
camera 102, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi
ora 20.30).

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA